

De man die niet Chris was

Een verhaal van Christian Deterink

Er ging een golf van opwinding door Daphne heen toen ze de donkerblauwe Volvo herkende die de parkeerplaats van het hotel op draaide. Eindelijk! Nerveus kwam ze overeind en liep naar de receptie. Chris, haar jeugdliefde, haar minnaar. Getrouwd maar bijna gescheiden en hier in Frankrijk om met haar gelukkig te worden. Het afgelopen jaar hadden ze elkaar op zijn zakenreizen als projectontwikkelaar een paar keer heimelijk ontmoet, steeds in een ander hotelletje, maar nu zou het definitief zijn. Ze stond stil omdat ze de stem van een man hoorde.

‘Muller,’ zei hij tegen de receptionist, ‘Chris Muller uit Den Haag. Ik heb eergisteren een kamer gereserveerd en betaald.’ ‘Ah, bien sûr. Bienvenue, monsieur Muller. Chambre douze.’ Ze wilde nog een stapje naar voren doen maar haar benen weigerden. Ze staarde verbijsterd naar de man die met zijn koffer achter de receptionist de trap op liep. Wie hij ook was, dit was niet Chris. Ze kon hem alleen op zijn rug zien, maar z’n lichaamshouding, kapsel en stem hadden genoeg gezegd.

Daphne vreesde dat ze ging flauwvallen en ze wankelde naar een fauteuil in de lounge. Ze liet zich zakken en begon met haar vingers haar slapen te masseren, zoals ze altijd deed als ze stress ervaarde. En in haar hoofd zweefde die ene vraag rond: wie was deze man?

Ze ademde enkele keren diep in en uit, zoals ze had geleerd op het instituut, en probeerde ze de feiten te rangschikken. De man reed in de auto van Chris, wist af van de reservering in dit hotel en gaf zich voor hem uit. Waarom? Was het soms een grap van hem? Was die man één van zijn vriendjes en zat Chris inmiddels zelf zich te verkneukelen achter een macchiato in het cafeetje verderop? “Haha, je had je eigen gezicht moeten zien, kostelijk!”, zou hij dan straks zeggen. Maar zoiets paste niet bij hem en leuk was het al helemaal niet!

Haar mobieltje, schoot haar in: dat had ze al een tijd niet bekeken! Wat stom! Natuurlijk was er allang een appje gestuurd dat alles verklaarde! Dat moest! Haastig graaide in haar handtas maar al snel merkte ze dat er niets was binnengekomen. Niets na het berichtje van Chris van vanochtend en dat hij geëindigd had met “xxx”. Verslagen liet ze haar mobieltje zakken.

Wat was het dan? Er viel Daphne een ander scenario in. Was Chris op weg hier naar toe te grazen genomen door iemand? Een gewetenloze bandiet die hem knock-out had geslagen en in de kofferbak had gegooid, om het er daarna lekker van te gaan nemen? Ten eerste door gewoon die hotelreservering te gebruiken die hij had gevonden in het dashboardkastje?

Maar ook dit idee verwierp Daphne. Dat zou wel heel onbeschaamd en risicovol zijn. En waarom zou zo’n dief behoefte hebben om in dit bescheiden dorpsshotelletje te verblijven? Voor haar en Chris was het wel romantisch, maar dieven wilden meestal toch andere dingen: snelle

cash en luxe, bijvoorbeeld. Nee, het leek niet logisch...

Maar wat dan?

Er viel Daphne een andere mogelijkheid in en onwillekeurig verstijfde ze. Wat nou als Hetty, de vrouw van Chris, alles geweten had? Al sinds hun eerste amoureuze rendez-vous? Wat als ze Chris dus uiteindelijk had geconfronteerd? En iemand anders had gestuurd om met haar, Daphne, af te rekenen?

Allerlei beelden doemden opeens in Daphne's geest op, toen ze bedacht dat het misschien nog wel erger was! Chris die vastgeketend zat aan een verwarmingsbuis in de kelder, bloedend uit meerdere wonden in zijn gezicht. Hetty die haar waanzinnige grijns verried dat er iets in haar was geknapt en die hem toebeet dat ze het hem betaald zou zetten! En hááár al helemaal!

Opeens schoot Daphne nog iets in. Werkte Hetty niet als reclasseringsambtenaar? Wat stond haar dan eigenlijk in de weg om iemand uit haar kaartenbak te bellen, bijvoorbeeld zo'n Joegoslavische huurmoordenaar? Een simpel klusje in ruil voor een gunstig oordeel in het dossier, de deal was snel gemaakt! En zo zat daar op kamer 'douze' inmiddels ongetwijfeld ene Bogdan, zijn nagels schoonmakend met zijn enorme jachtmes, en spelend met de vraag hoe hij Daphne te grazen zou nemen!

De trap kraakte en als een gespannen veer schrok Daphne op; zelfs een kreetje ontsnapte haar. Bogdan, schoot door haar hoofd: hij was natuurlijk meteen weer naar beneden gelopen om de lounge te inspecteren!

Het was echter de receptionist maar die verscheen aan de voet van de trap, merkte Daphne opgelucht. De jongeman telde tevreden de biljetten in zijn hand en liep zonder op te kijken naar de balie. Had hij een goede fooi gehad van de man die zich uitgaf voor Chris? Ze probeerde te bedenken bij welk scenario dit gegeven eigenlijk het beste paste.

Boos schudde Daphne haar hoofd om alle gedachten uit te bannen. Ze werd weer eens gek van zichzelf en probeerde zich tot de orde te roepen. Het was tijd om wat te doen. En het eerste was: zorgen dat ze hier weg kwam, totdat ze zeker wist dat die man geen bedreiging was. Ze trok haar zomerjurk recht, knikte kort naar de receptionist en liep naar de uitgang.

Het licht omspoelde haar toen ze het trottoir op stapte en meteen voelde ze zich beter, alsof er binnen in het hotel een dreigende atmosfeer had gehangen. Ze keek naar links en rechts en vroeg zich af waar ze eigenlijk heen ging. Het schoot haar in dat ze een stukje verderop een bakkerij had gezien. Een sterke koffie en een mierzoete croissant, dat had ze nodig! Ze begon te lopen, maar voelde zich al snel weer ongemakkelijk worden. Wat als kamer 12 op straat uitkeek? Dan zat die man haar misschien wel nu te bekijken! Ze voelde diens ogen al bijna in haar rug, maar dwong zichzelf door te lopen.

Daphne passeerde het parkeerterreintje naast het hotel, waar ook de Volvo was geparkeerd. Ze merkte op dat die slordig geparkeerd was, iets wat Chris nooit zou doen! En de

auto stond warempel niet eens op slot! De grote knoppen bij het portierraam stonden duidelijk omhoog. Dit was een kans was die ze niet kon laten lopen, besepte ze meteen!

Ze keek gehaast om zich heen en toen ze geen gevaar bespeurde, waagde ze het erop. Snel stapte ze op de auto af en rukte het portier open. Binnen was rommeliger dan ze van Chris kende, onder meer door de berg gebruikte zakdoekjes en verpakkingen van snelweg-voer. Maar voor de rest was er niets bijzonders.

Ze meende iets te horen en trok zich weer terug uit de auto. Het was echter alleen wat schooljeugd die langs fietste. Ze sloeg het portier dicht en bedacht zich dat ze de kofferbak nog niet had bekeken. Het beeld dat Chris daar lag, gebonden, met een knevel om zijn mond, drong zich weer aan haar op en even wist ze niet of ze wel durfde te kijken. Maar ze dwong zichzelf de klep omhoog te trekken.

Er lag niemand, maar wat ze wel zag benam haar desondanks de adem. Een schop, het blad nog vol zand. En daarnaast een paar doeken waarop duidelijk bloedvlekken te zien waren. Meteen drong zich een gruwelijk beeld aan haar op, tot ze een stem hoorde. Ze schrok op en stootte haar hoofd hard aan de klep. Vanuit een hotelraam riep iemand haar iets toe. Ze kon niet zien of hij het was, maar het klonk boos! Dat was voldoende voor haar om zich abrupt om te draaien en het op een lopen te zetten.

Pas een kleine tien minuten later, terwijl ze aan een klein tafeltje in de boulangerie een chocolade-croissantje verslond, kwam ze weer een beetje tot rust. De laatste minuten had ze de tijd gehad om haar gedachten op een rij te zetten en ze had besloten om straks, meteen na de koffie, haar beste vriendin te bellen. Die goeie ouwe Jet, die wist altijd raad. Alleen door al even haar vertrouwde stem te horen zou ze kalmeren. Ze wist al precies wat Jet zou zeggen: "Ben je weer aan het doordraven? Beide poten op de grond, meid!" Hoe vaak Jet het niet tegen haar had gezegd dat zij eens wat minder hysterisch moest doen. Zo vaak, dat er misschien wel een kern van waarheid in moest zitten...

Ze dronk haar espresso in twee teugen op en pakte haar mobieltje er kordaat bij. Ze begon Jet's nummer al te zoeken, toen een ping verried dat ze een nieuw berichtje kreeg. Ze opende meteen Whatsapp om het te bekijken. Het was van Chris zag ze en haar hart schoot in haar keel. Nerveus opende ze de chat en las: "Krankzinnige dag gehad, ben er eindelijk. Meer dood dan levend... Waar ben jij in hemelsnaam?"

Daphne liet even het mobieltje met trillende handen zakken. Wat betekende dit nou? Was Chris nu inmiddels toch aangekomen bij het hotel? Hoe kon dat nou? Was net voor aankomst zijn auto gestolen en had hij een taxi gebeld voor het laatste stuk? Maar dan moest ze hem waarschuwen voor die... die man die zich voor hem uitgaf! Ze moest zichzelf tegenhouden niet aan hem te denken als Bogdan, de Joegoslavische gangster.

Ze moest hem bellen, wist ze. Hier en nu. Zich nog steeds vreselijk nerveus voelend, toetste ze zijn nummer in. De telefoon ging over, één keer, twee keer en Daphne wist opeens heel zeker dat ze te laat was. Chris was 'chambre douze' binnengestapt en gestuit op Bogdan, die onderuitgezakt in een stoel de spleetjes tussen zijn tanden schoonmaakte met de punt van dat mes en ondertussen naar de flikkerende tv staarde met het geluid uit. Chris zou geen partij voor hem zijn. Hij sowieso al wat onhandig, laat staan dat hij zich behoorlijk kon verweren. God weet wat er kon gebeuren!

Er werd opgenomen met een soort hees gekras dat Daphne niet kon thuisbrengen.

"Chris, ben jij dat?", vroeg ze met trillende stem.

"Ja. Wa.. waar ben je?" Opnieuw met die schorre, zwakke stem. Bogdan had hem al te grazen genomen, wist Daphne opeens zeker, hij lag dood te bloeden op de vloer van de kamer!

"Oh Chris!", bracht Daphne heftig uit, "Zeg me dat je niet dood ligt te gaan!"

"Maar Godinnetje, waar heb je het over?", was het antwoord en nu pas wist Daphne zeker dat ze met Chris sprak, de enige die haar zo noemde, "Snipverkouden, een zware keelontsteking en een kapotte rug, dat klopt, maar daar ga je niet dood van..."

"Ma-maar Bogdan dan?", bracht Daphne uit en opeens voelde ze zich heel dom. Er flitste weer voor haar ogen van wat ze eigenlijk gezien had van die man, de bedrieger. Een ineengedoken gestalte een woeste haardos. Zo niet-Chris, met zijn kaarsrechte gestalte en onberispelijke kapsel. Maar tegelijkertijd had ze hem alleen van achter gezien. En dan die krakende nasale stem die ze van die bedrieger had gehoord, dat kon Chris toch niet zijn?

"Ik-ik snap je niet, Daphne. Ben je wel lekker? En waar ben je toch? Ik ben allang ingecheckt!"

Verwarde gedachten schoten door haar hoofd en er vormde zich een idee dat bijna niet waar kon zijn. Er kwamen wel duizend vragen bij haar op, en ze stelde ten slotte de volgende: "Maar die bebloede proppen in de kofferbak dan?"

Het was een tijdje stil aan de andere kant van de lijn, "Godinnetje toch... De kofferbak, heb jij die open gemaakt...?"

"Vertel het, Chris", gromde Daphne, die voelde alsof ze in de grond wegzakte.

"Ik heb een kat aangereden, zo kwam het. Ik moest hem wel eerst begraven voor ik verder kon, dat snap je toch? En het was een vreselijke smeerboel, met al dat bloed. Door dat gegrAAF ben ik ook nog door mijn rug gegaan. Kan niet meer rechtop staan!"

"Ach zo ja", bracht Daphne moeizaam uit.

"Maar vertel me nou, wie is nou die Bogdan?"

Daphne kon niets meer uitbrengen en in een opwelling verbrak ze bruusk de verbinding. Opeens had ze de aandrang weg te gaan, terug naar Nederland, nu meteen!